

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ing. F. M., Ph.D.**, zast. JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou se sídlem v Brně, Pellicova 8a, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2006, č. j. KUZL 48689/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2008, č. j. 29 Ca 293/2006 - 20,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2008, č. j. 29 Ca 293/2006 - 20, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě žalobce jako stěžovatel napadá rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2008, č. j. 29 Ca 293/2006-20, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 14. 8. 2006, č. j. KUZL 48689/2006, sp. zn. KUSP 48689/2006-ŽPZE-AO. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru životního prostředí vydané podle § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“) dne 21. 6. 2006, zn. 19802/7074/06-Be o nesouhlasu „*s návrhem na vydání územního rozhodnutí pro umístění stavby a využití území pro uvedenou stavbu ve vzdálenosti 50 m od parcely č. 2657/2 k. ú. Osvětimany, která je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa*“. Městský

úřad v důvodech rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že stavba je uvažována ve vzdálenosti 13 m od kraje lesa, jehož vlastník, obec Osvětimany, se stavebním záměrem nesouhlasí pro rozpor s regulativy územního plánu obce. Vzhledem k tomu, že parcela č. 2657/13 má tvar úzkého pruhu, nelze zvažovat jiné prostorové řešení. Umístění stavby v urbanisticky nedotčené krajině by vedlo ke snížení ekonomické hodnoty dotčeného lesního pozemku a vyvolalo by potřebu následných opatření a změnu ve způsobu hospodaření či v obecném užívání lesa.

Žalovaný toto rozhodnutí změnil tak, že přímo ve výroku identifikoval žadatele a neudělení souhlasu specifikoval k návrhu „na vydání územního rozhodnutí pro umístění stavby zemědělského účelového objektu na pozemku p.č. 2657/13 v k. ú. Osvětimany a využití území pro uvedenou stavbu ve vzdálenosti do 50 m od parcely č. 2657/2 v k. ú. Osvětimany, která je pozemkem určeným k plnění funkcí lesů.“ Ve zbývajících částech výrok rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V důvodech uvedl, že napravil pochybení v identifikaci účastníka řízení, vyvrátil námitky porušení procesních předpisů a odůvodnění rozhodnutí městským úřadem označil za dostačující. Žalovaný rovněž uvedl, že umístění stavby ve vzdálenosti 13 m od kraje lesa ani podle jeho názoru není vhodné, neboť by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti osob, nebo ke škodám na majetku pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví a kořenů, případně zastíněním. Umístění stavby by tak vyžadovalo omezení hospodaření na sousedním lesním pozemku.

Stěžovatel v žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného namítl, že skutkový stav neměl oporu ve správním spise a že mu byla odmítnuta protokolace tohoto upozornění při studiu spisu. Např. se žalovaný odvolává na nesouhlas obce jako vlastníka lesního pozemku, ačkoliv podle stavebního úřadu je stavba v souladu s územně plánovací dokumentací. Pokud by žalovaný řádně šetřil skutkový stav, zjistil by, že les sousedící s pozemkem p. č. 2657/13 s ním bude obec směřovat a tím odpadnou obavy z nutnosti změny způsobu obhospodařování lesa, ostatně nijak nekonkretizované. O souhlasu či nesouhlasu měl žalovaný vést samostatné správní řízení, a pokud tak neučinil, připravil jej o jednu instanci.

Krajský soud v napadeném rozsudku označil změnu rozhodnutí provedenou žalovaným za zcela srozumitelnou, neboť došlo pouze k upřesnění výroku, byť potvrzující část byla nadbytečná. Skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn dostatečně a žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit i navrhopat doplnění dokazování. Údajný soulad s územně plánovací dokumentací nebyl ve správním řízení ani namítán, natož doložen. Stejně krajský soud hodnotil i nyní tvrzenou budoucí směnu dotčeného lesního pozemku. Samostatné řízení o odvolání je požadavkem vymykajícím se správnímu řádu a změna rozhodnutí v odvolacím řízení je zákonem předpokládaným způsobem rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti vznáší kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - *nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*, a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. - *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto*

důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Postupem žalovaného podle stěžovatele došlo k potvrzení nezákonného rozhodnutí předběžné povahy, což mělo za následek negativní rozhodnutí ve věci územního řízení o umístění stavby. Správní orgán vzal za podklad svého rozhodnutí i skutečnosti, které mu jsou známé z jeho činnosti, které však nebyly součástí spisu a stěžovatel s nimi proto v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu nebyl seznámen.

Konkrétně se jedná o závěry, že by stavební záměr stěžovatele vedl k nutnosti provedení opatření vlastníka lesa dle § 22 lesního zákona, které ve spise nejsou ničím podloženy. Spis tak měl např. obsahovat záznam o provedení šetření, které by zhodnotilo, jaká opatření by v konkrétním případě vlastník lesa byl nucen strpět či vykonat a k jaké změně ve způsobu hospodaření v lesích by v důsledku stavby došlo. Stěžovateli by ještě před rozhodnutím měla být dána možnost se k takovým podkladům vyjádřit. Závěr krajského soudu o úplnosti podkladů obsažených ve spise neodpovídá skutečnosti. Krajský soud se omezil pouze na chronologický přehled průběhu řízení a na stručný popis obsahu některých listin ve spise založených. Nezaměřil se však vůbec na ze žaloby plynoucí námitku, že stěžovatel neměl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Pro závěr městského úřadu o potřebě následných opatření podle § 22 lesního zákona a o snížení ekonomické hodnoty dotčeného lesního pozemku ve spise žádný podklad nebyl. Pokud jsou tyto následky známy správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, nebo jde o odborné znalosti rozhodující osoby, neměl stěžovatel možnost se s nimi seznámit a k nim se vyjádřit. Tím došlo k zásahu do stěžovatelových práv, který, neznaje pohnutky správního orgánu, nemohl se proti nim adekvátně bránit. Krajský soud se pak s touto žalobní námitkou vypořádal zcela formálně. Stejně tak opomenul část žaloby brojící proti postupu žalovaného v odvolacím řízení. Žalovaný v rozhodnutí akceptoval argumentaci městského úřadu o porušení ust. § 13 odst. 1-3 lesního zákona, ačkoli v daném případě stavební pozemek vůbec lesním pozemkem není. Stejně tak přehlédl nesprávnou argumentaci hodnocením územně plánovací dokumentace. Stěžovateli není jasné, z čeho správní orgán dovodil, že stavbou umístěnou 13 m od okraje lesa dojde k ohrožení sběru klestí či lesních plodů, umísťování včelstev či k možnosti dočasného omezení nebo vyloučení vstupu do lesa. Rozhodnutí městského úřadu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jeho výrok je nesprávný a v tom případě měl žalovaný rozhodnutí I. stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Žalovaný však všechna tato pochybení pominul a pouze rozhodnutí přeformuloval. Namítané vady však nebylo možné zhojit nahrazením nesprávného odůvodnění lépe formulovaným odůvodněním odvolacího rozhodnutí, přičemž výrok změněn nebyl. Krajský soud se pak omezil pouze na otázku právní úpravy obsažené v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a nehodnotil správnost postupu žalovaného. Pominul nedůvodnost rozhodnutí I. stupně a nesprávně tak posoudil právní otázku. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se v písemném vyjádření ke kasační stížnosti s kasačními důvody stěžovatele neztotožnil a navrhl její zamítnutí.

Před hodnocením důvodnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda rozhodnutí vydané žalovaným je vůbec rozhodnutím poléhajícím soudnímu přezkumu. Stěžovatel sám označil správní rozhodnutí, které bylo krajským soudem přezkoumáváno, za rozhodnutí předběžné povahy. Taková rozhodnutí jsou však podle § 70 písm. b), § 68 písm. d) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučena. Jistě není rozhodné, že takový charakter poměrně nelogicky danému rozhodnutí přičítá stěžovatel, ale zda se skutečně jedná či nejedná o rozhodnutí zasahující do jeho práv. To je totiž předpokladem soudního přezkumu a soud se takovou otázkou jako podmínkou řízení musí zabývat bez ohledu na žalobní či kasační námitky. Podle § 14 odst. 2 lesního zákona je mj. i v případě, že má být stavbou dotčen pozemek ve vzdálenosti do 50 m od kraje lesa, nezbytný souhlas příslušného orgánu správy lesů. V daném případě bylo stavebním úřadem vedeno územní řízení týkající se stavby, která měla být umístěna v takové vzdálenosti. Souhlas je závazným podkladem pro územní řízení, negativní stanovisko (nesouhlas) vylučuje vyhovění žádosti o územní rozhodnutí. Územní řízení bylo podle informací obsažených ve správním spise zahájeno návrhem stěžovatele podaným dne 13. 12. 2005 u stavebního úřadu (Obecní úřad Boršice), který vyzval stěžovatele dne 27. 1. 2006 k doplnění podkladů podle § 3 vyhl. č. 132/1998 Sb., mj. o „vyjádření MěÚ, odbor ŽP Uh. Hradiště v návaznosti na umístění stavby v ochranném pásmu lesa“. Stavební úřad tak v řízení postupoval ještě podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební řád“) a procesně pak podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád“), neboť podle § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „nový správní řád“) se řízení zahájena před účinností tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů.

Stěžovatel poté podal žádost o stanovisko dne 1. 3. 2006. Toto datum je konstatováno v rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru životního prostředí, přičemž ve spise je založena pouze kopie žádosti s nečitelným podacím razítkem datovaná žadatelem dnem 1. 7. 2005. Z toho, že k ní byla připojena výzva stavebního úřadu ze dne 27. 1. 2006 a na ní také bylo v žádosti výslovně odkázáno, však lze soudit, že žádost byla podána v r. 2006.

Pro řízení o této žádosti tak platí nový správní řád, který nově výslovně upravil problematiku podkladových rozhodnutí; v řízení také je na nový správní řád odkazováno. Podle § 149 odst. 1 nového správního řádu *„závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.“* (K povaze souhlasu podle lesního zákona srovnej Správní řád, Komentář, JUDr. Josef Vedral, Ph.D, BOVA POLYGON, Praha 2006, str. 333, 740, 747, 835). Na správní řád jako na procesní předpis odkazuje lesní zákon v § 58 odst. 2 a rozhodnutí podle jeho § 14 odst. 2 je pro územní rozhodnutí závazné. Změny závazného stanoviska podle nového správního řádu však nelze dosáhnout odvoláním podle § 81 odst. 1 nového správního řádu podaným přímo proti tomuto stanovisku, ale v rámci odvolacího řízení proti konečnému rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Ustanovení § 149 odst. 3 totiž předpokládá zamítnutí žádosti bez dalšího dokazování, pokud bylo vydáno negativní závazné stanovisko. Změny či zrušení tohoto stanoviska pak lze dosáhnout pouze v rámci odvolacího řízení proti konečnému negativnímu rozhodnutí postupem podle § 149 odst. 4 nového správního řádu.

Ustanovení § 14 odst. 2 však bylo výslovně změněno až novelou provedenou zákonem č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, účinnou od 1. 1. 2007. Teprve od tohoto data je v ustanovení § 14 odst. 2 výslovně uvedeno, že souhlas je závazným stanoviskem podle správního řádu.

Problém v dané věci tedy spočívá v tom, že stavební úřad své řízení, jak výše vysvětleno, nevedl podle nového, ale podle starého správního řádu. Orgán státní správy lesů postupoval podle nového správního řádu, ovšem na souhlas nahlížel jako na samostatné rozhodnutí, což nebylo v souladu s novým správním řádem. Závazným stanoviskem se rozhodnutí nestává tím, že je tak v zákoně výslovně označeno, ale svou povahou – tím jaký má vliv na práva a povinnosti účastníků a na rozhodnutí, pro které je podkladem. V daném případě nesouhlas vydaný podle lesního zákona byl závazným pro územní rozhodnutí. Přechodná ustanovení nového správního řádu s takovou situací nepočítají.

Pokud by soud dospěl k závěru, že jde o závazné stanovisko vydané podle nového správního řádu a vyloučil by přípustnost samostatného odvolání, neměl by v rámci správních řízení stěžovatel žádnou možnost ochrany. Nový správní řád totiž řízení o závazném stanovisku považuje za určitou součást řízení o věci hlavní, které se pouze přeruší, vyčká se stanoviska, a výhrady proti stanovisku se pak řeší opět v rámci jednoho odvolání proti konečnému rozhodnutí za součinnosti příslušného dotčeného orgánu (§ 149 odst. 4). Při kolizi stavebního řízení vedeného podle starého správního řádu a řízení o souhlasu vedeného podle nového správního řádu by tak stěžovatel byl vyloučen z možnosti obrany proti negativnímu stanovisku, což je porušením práva domáhat se stanoveným postupem posouzení svého práva u soudu či u jiného orgánu ve smyslu § 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Z tohoto hlediska také Nejvyšší správní soud k řešení situace přistoupil.

Řešením je buď připuštění přezkumu závazného souhlasu v samostatném odvolacím řízení, nebo přezkum podle § 149 odst. 3, 4 nového správního řádu v rámci odvolání proti rozhodnutí o žádosti o územní rozhodnutí přesto, že toto je vedeno podle starého správního řádu. V návaznosti na to by pak soudní přezkum v prvním případě přicházel v úvahu přímo (k tomu srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. 6 As 7/25005, podle něhož závazná stanoviska orgánu ochrany přírody, vydaná podle starého správního řádu, jsou správním rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a podléhají soudnímu přezkumu), nebo v rámci přezkumu zamítavého územního rozhodnutí. Za situace, kdy žádné z možných řešení nemá oporu přímo v zákoně, Nejvyšší správní soud upřednostnil řešení zajišťující soudní přezkum při maximálním šetření práv účastníka řízení a akceptoval postup krajského soudu, který rozhodnutí žalovaného přezkoumal jako samostatné rozhodnutí.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel brojí proti náležitostem i důvodům rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Je třeba mu přisvědčit v tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně skutečně

neobsahovalo specifikaci důvodů bránících vydání souhlasu, neboť poukaz na nepochybné dotčení způsobu hospodaření na lesním pozemku a způsobu obecného užívání lesa bylo uvedeno velmi obecně. Navíc se správní orgán I. stupně především opřel o negativní vyjádření vlastníka lesního pozemku (obec Osvětimany). Ten však ve svém vyjádření ze dne 3. 4. 2006 poukazoval nikoliv na ztížení hospodaření v lese, ale na „rozpor s regulativy územního plánu obce“. Je třeba zdůraznit, že orgán státní správy lesů při úvaze o souhlasu podle § 14 odst. 2 lesního zákona je oprávněn a povinen hodnotit zásah zamýšlené stavby do zájmů, které podle tohoto zákona chrání. Těmi ovšem není ochrana územního plánu obce, ale zachování lesa a péče o něj ve smyslu § 1 lesního zákona. Vyjádření vlastníka nejen že není pro něj závazné, ale zejména ho musí hodnotit z hlediska zájmů ochrany lesa. Otázka souladu s územním plánem obce přísluší stavebnímu úřadu. Žalovaný tento názor sice v odvolacím rozhodnutí konstatoval, ale nepřevzal jej; konečné rozhodnutí ve věci se tedy o obsah tohoto vyjádření neopírá. Stejně tak žalovaný pominul hrozbu omezení obecného užívání lesa.

Stěžovatel dále poukazuje na nesprávnou argumentaci ustanovením § 13 lesního zákona, který na něho nelze vztáhnout. Jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný z něho skutečně vycházejí. Toto ustanovení sice upravuje povinnosti vlastníků lesů, ale je třeba ho brát v daném případě v úvahu. Chrání-li orgán státní správy lesů zájmy dané tímto zákonem, činí tak jistě i z hlediska zajištění plnění funkcí lesa a z hlediska plnění povinností jejich vlastníky. Proto samotné užití tohoto ustanovení nezpochybňuje úvahu správního orgánu, podstatné je, zda řádně zhodnotil, že do těchto povinností v daném případě může být nepřijatelným způsobem zasazeno realizací zamýšlené stavby na pozemku vzdáleném 13 metrů od lesního pozemku. V tom, jak již bylo uvedeno, neobstál správní orgán I. stupně. Pokud jde o žalovaného, ten uvedl, že by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti nebo ke škodám na majetku pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví nebo kořenů, případně zastíněním. Z toho dovodil nezbytnost změny hospodaření na sousedním lesním pozemku p.č. 2657/2 v k. ú. Osvětimany. Žalovanému je třeba vytknout nepřesnost, neboť parcela, na níž měla být stavba umístěna, není v bezprostředním sousedství tohoto lesního pozemku; podle geometrického plánu, který je založen ve spise, je mezi parcelou č. 2657/13, na níž má být stavba postavena a lesní parcelou č. 2657/2 ještě parcela č. 2657/12. Z ničeho ve spise ovšem není zřejmé, co se vlastně nachází na předmětném lesním pozemku (jaké porosty), zda a jak je lesnický obhospodařován a zda a jak mohou být stavba a osoby pohybující se na pozemku v souvislosti s její existencí konkrétně ohroženy do takové míry, že bude nutné způsob obhospodařování změnit a jak. Rovněž není zřejmé, zda a jak se taková změna hospodaření projeví v ekonomické hodnotě pozemku. Lze obecně připustit, že správním orgánům obou stupňů může být stav pozemku i způsob hospodaření na něm znám z úřední činnosti a stejně tak lze připustit, že pokud by došlo ke škodám na stavbě či zdraví osob, mohl by být volán k odpovědnosti vlastník lesního pozemku (vyjma snad tvrzeného zastínění, před nímž stavebník orgánem správy lesů jistě chráněn být nemusí a jehož si je případně stavebník i vědom). Pokud ovšem v daném případě správní orgány obou stupňů takové znalosti o parcele měly, opomněly to ve svých rozhodnutích být jen zmínit. Závěr žalovaného o nezbytnosti změny v hospodaření na předmětném lesním pozemku tak skutečně není ve spise nijak podložen a jeho úvahy jsou jen obecným výčtem možných negativních důsledků sousedství určitého druhu lesa, přičemž ovšem není zjištěn ani stav lesního pozemku ani

stávající způsob jeho obhospodařování. Tím pádem není ani jasné, jaké konkrétní změny ve způsobu obhospodařování by existence stavby vyžadovala.

Pokud jde o vadnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nejde o konečné rozhodnutí a jeho vady mohou být odstraněny v řízení odvolacím [§ 90 odst. 1 písm. c) nového správního řádu]. V daném případě tak žalovaný učinil jednak změnou výroku, jednak doplněním důvodů rozhodnutí. Lze přisvědčit krajskému soudu, že změna výroku není podstatným zásahem do jeho obsahu, je jeho upřesněním bez dopadu do práv stěžovatele. Pokud však jde o změnu důvodů, byla by přijatelná za situace, kdy by byly odstraněny dílčí vady odůvodnění a pokud by takové doplnění mělo oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Tak tomu však není. Jak již bylo uvedeno, žalovaný doplnil důvody rozhodnutí o závěry ve vztahu k nezbytnosti změny v hospodaření na lesním pozemku, ovšem jednak nezbytnost změn zůstala i nadále v poloze poněkud obecné, jednak pro tento závěr nebyly ve spise vůbec podklady. Dospěl-li krajský soud k závěru, že stačí, že bylo opatřeno vyjádření vlastníka lesa a že závěry správně reflektují možné následky plynoucí ze vzdálenosti stavby od lesa, pochybil. Samotná vzdálenost stavby od lesního pozemku není dostatečnou oporou pro odepření souhlasu, vyjádření vlastníka bylo v tomto případě irelevantní.

Stěžovatel dále namítá, že mu nebyla dána možnost se s podklady rozhodnutí seznámit. Ze spisu je zřejmé, že vše, co bylo ve spise, bylo stěžovateli dáno k dispozici, ovšem byla mu odmítnuta možnost zaprotokolování výhrady k obsahu a úplnosti důkazů. Je sice právem účastníka své stanovisko v podkladech rozhodnutí vyjádřit (§ 36 odst. 2 nového správního řádu), ovšem v daném případě nelze dovodit vliv pochybení správního orgánu na zákonnost vydaného rozhodnutí - na ni měl vliv právě nedostatek podkladů.

Stěžovatel nakonec poukazuje na skutečnost, že podkladem pro rozhodnutí byly i skutečnosti správnímu orgánu známé z úřední činnosti nebo z jeho odborné praxe a i s těmi měl mít možnost se před rozhodnutím seznámit. Podle § 50 odst. 1 nového správního řádu mohou být skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti podkladem pro vydání rozhodnutí. Skutečnosti známé z úřední činnosti pak jako součást podkladů je třeba před rozhodnutím účastníků rovněž předestřít. V daném případě však není zřejmé, že by žalovaný z takových podkladů vycházel, v žádném z předmětných rozhodnutí se o ně neopírá. Jinou otázkou jsou ovšem odborné znalosti správního orgánu. Každý správní orgán do rozhodnutí vždy vtělí i své odborné znalosti, to je předpokladem každého hodnocení důkazů, k němuž je třeba určitých odborných znalostí. Seznámení s nimi pak je před rozhodnutím prakticky vyloučeno; ostatně nejedná se o podklady rozhodnutí, ale už o způsob jejich hodnocení. Své odborné znalosti, v daném případě vztahující se k ochraně lesů a lesnímu hospodaření, vtělí správní orgán do důvodů rozhodnutí. To účastníkovi řízení umožňuje proti nim brojit v odvolání, zpochybnit odborné závěry a případně i navrhnout důkazy, které odbornou úvahu vyvrátí. Pokud však rozhodnutí správního orgánu I. stupně odbornou úvahu postrádá, pozice účastníka je tím ztížena a vůči rozhodnutí odvolacímu pak musí brojit až žalobou, která s sebou nese další prodloužení řízení a je spojena i s nemalými náklady. Je však třeba vzít v úvahu, že pokud by, jak stěžovatel požaduje, žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, musel by ho současně zavázat právním názorem - § 90 odst. 1 písm. b) nového správního řádu. Z tohoto hlediska se újma na instanci nejvíce natolik závažnou. Není tedy až takovým

pochybením, že žalovaný nezrušil správní rozhodnutí I. stupně, ale že, ač to tvrdil a ač je to podmínkou změny rozhodnutí, jeho vady sám plně neodstranil.

Krajskému soudu tak lze vytýkat pouze to, že akceptoval nedostatek podkladů pro závěr o nezbytnosti změny hospodaření na lesním pozemku, a to, že akceptoval velmi obecný popis následků, které by stavba mohla vyvolat. Tak jak byly popsány v rozhodnutí žalovaného by totiž prakticky vylučovaly možnost staveb v zákonem stanovené vzdálenosti od lesa. To ovšem zákon nepředpokládá, pouze v této vzdálenosti podmiňuje stavby souhlasem orgánu státní správy lesů. Tedy naopak předpokládá, že z tohoto hlediska bude každá stavba posouzena, a to ve vztahu jak k charakteru dotčeného lesa a způsobu hospodaření tak k charakteru předpokládané stavby. Nedostatek podkladů pro navíc velmi obecný závěr pro rozhodnutí žalovaného znamená naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přičemž pro závěr o nesprávnosti právních závěrů § 103 odst. 1 písm. a) spis neskýtá dostatek podkladů.

Z důvodů shora uvedených tedy Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu